

Een jaarlijks terugkerend project moet het worden, een ‘nieuw ritueel voor de eeuwigheid’. Gezien de nummering kunnen ze voorlopig even vooruit. Nummer nul speelt zich af in wat een huiskamer lijkt, afgebakend door houten balken. Balken afkomstig van bomen die ooit met hun wortels de grond van het eiland bij elkaar hielden. Eilanden lopen weg, als je ze niet vastzet, leren we.

Dicht op elkaar luisteren we naar de opgenomen stemmen van vier eilanders, reagerend op het veranderende eiland, door toerisme, maar vooral klimaatverandering en zeespiegelstijging. Ze zijn nu niet bang voor de zee, zegt er één, de enigen die daarin verdrinken zijn immers toeristen, zegt de ander. En de toekomst? Tja, misschien moeten we ooit de Brandaris verplaatsen, als het eiland wegloopt, of onderloopt.

Hun nuchtere uitspraken worden aaneengesmeed met muziek en losse gedachten van de collectief-leden over huiselijkheid, maar onze aandacht glijdt langzaam weg naar ons zitvlak: de platgelegde radiatoren waar we op zitten, aangesloten op een enorme houtkachel die gestookt wordt met houtjes die we vanaf de kaartcontrole zelf moesten aandragen, worden gaandeweg steeds heter.

Kikkers in een pan

Hier zitten we als kikkers in de bekende pan, en niemand die opspringt; mooie symboliek voor een aarde die opwarmt. En dit hebben we met die houtjes ook zelf veroorzaakt. De uitnodiging van de Waldens om aan het eind samen de zee in te springen om af